

Simai Mihály

Sziszüphosz kiáltása

*Akadályok, amiket pusztá kézzel,
tíz körömmel próbáltam szétkaparni,
túléltem és meghaladott veszedelmek –
– milyen meghittek
és
szelídek voltatok...!
(visszanézve majdnem szerethetők.)*

*De hogy tartsam föl ezt az eleven sziklatömböt,
én sorskerék-tolókocsiba-zárt
elsőszülettem sajtó, béna testét,
mely mondhatatlan súllyal zuhan velem
lefelé
egy függőleges
meredeken...?!*

Tavaszboleró

*Zászlait bontja, tüntet a tavasz.
Szirom-hóval a meggyfám behavaz.*

*Virágének- és madárdal-kokárda
lázít reményre, hitre, bátorságra.*

*És minden szirom és minden bibe
– néma szájából robbanó lét-ige.*

*Örök Kezdet! Vitéz Virág-Királylány!
amíg te vársz, mit bánom én, mi vár rám...!*

*Hadd táncolom ki még egyszer a lelkem
ebben a zengő élet-rengetegben!*

*Kápráztass el! Szoríts magadhoz jobban,
öleléseedtől hadd mámorosodjam!*

*Ilyen gyönyörű nem voltál soha!
Elragad táncod misztériuma...*

*Fehér forgószél... Bíbor bűvölet...
– Hazudj! hazudj...! ma mindent elhiszek!*

*Szent vagy... és bűbájos vagy... és parázna...
Aurádban a létezés varázsa.*

*Valami dacos, részeg révületben
már-már úgy érzem – létem ölhetetlen.*

*...s mintha egy teremtéskori zenére
életem minden tavasza-virága
kiáradna egy örök Tavasz-térbe.*

*– Nem tudhatom, még hányszor mondjuk együtt,
de most az Élők győztes kórusába
beleujjongom én is: ÚJRAKEZDJÜK!*